

Slutet på historien

AJ Finn

ÖVERSÄTTNING FREDRIKA SPINDLER

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

TIDIGARE UTGIVNING

Kvinnan i fönstret, 2018

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-080451-0

COPYRIGHT © 2024 by A. J. Finn, Inc.

ORIGINALET *TITEL* End of Story

ÖVERSÄTTNING Fredrika Spindler

OMSLAG Elsie Lyons, bearbetning av Ingrediensen AB

OMSLAGSBILDER Getty Images, Shutterstock, 123RF

TRYCK ScandBook, EU 2024

Till
Jennifer Joel
och
Felicity Blunt

Ja, till och med i fina familjer, i förnäma familjer, i
höga familjer . . . ni kan inte göra er en föreställning
om . . . det spel, som ibland bedrivs.

CHARLES DICKENS, *Bleak House*
(översättning Lily Ålund)

Tisdag 23 juni

Om ett ögonblick kommer de att hitta henne.

Hitta henne där hon flyter med spretande fingrar i det marmorerade vattnet och håret utfällt som en japansk solfjäder. Fiskar glider under det, tränger sig fram genom det; följer tätt längs konturen av hennes kropp.

Filtret surrar. Dammen skälver, skimrar. Hon darrar på vattenytan.

Dimman strök längs marken tidigare i morse – San Franciscos dimridåer, sammetstjocka och kyliga – men nu håller det sista av den på att lyfta, och innergården strålar av ljus: stenläggningen, soluret, påskliljor på rad som dansare på en scen. Och dammen, denna fulländade cirkel nedgrävd strax intill husväggen, med sina glänsande fiskar, sina stjärnliknande näckrosor.

Om ett ögonblick kommer ett skrik att få luften att brista.

Till dess är allt tyst och allt är stilla förutom vattnets skälvande, och koifiskarnas långsamma pilande, och krusningarna runt hennes kropp.

På andra sidan innergården öppnas ett franskt fönster så att solljuset bryts mot dess glas. Ett andetag. Sedan det där skriket.

De har hittat henne.

Sex dagar tidigare:

Onsdag 17 juni

1.

”Gillar du mysterier?”

Nicky vänder blicken mot backspegeln. Taxichaffisen kisar mot henne genom glasögon lika runda och tjocka som shotglas.

”Det verkar som om du läser en deckare där”, väser han hest. Bilen rullar över en grop, skälver under dem.

Hon viftar med pocketboken. ”Agatha Christie. *Mord i Mesopotamien*.” Mannen hoppas på att få småprata, och Nicky vill alltid vara till lags. Att köra taxi måste vara ett ensamt jobb.

”Röker du?”

”Nej då.”

”Bra.” Sticker in en cigarett mellan sina tänder. ”För söt för att dö ung.”

Han sätter fyr på den med en medfaren Zippotändare, och Nicky trycker på fönsterknappen. Vit luft strömmar in, kylig och fuktig, får baksätet att kännas som ett träsk; hon trycker upp fönstret igen tills öppningen är en och en halv centimeter och vänder huvudet mot rutan, ser sin tvillingbild där: ögonfransar spretiga av mascara, ett blänk av läppglans på munnen. Hon är inte för söt – det vet hon, bryr sig inte särskilt mycket om det.

Taxin skumpar till. Hennes väska tar ett skutt ned på golvet. ”Jag tror att du slog i trottoarkanten där.”

”Jaha, ja.” Blänger mot vindrutan. ”Är förvånad över att planen fick landa. Det är ett mirakel att du kom ned på marken.”

För Nicky, som ingalunda är någon van flygresenär, är det

alltid ett mirakel när planet tar mark. Hon kikar förbi honom ut i ett stillastående tidvatten av kvällsdimma, skimrande som pärlemor i billyktorna.

"Dystra juni. Slår vad om att ni inte får sådant här väder där borta på östkusten."

"Nix." *Där borta på östkusten* – det låter otroligt avlägset, mytiskt.

Han grymtar, tillfredsställd, snärtar sedan till blinkerspaken samtidigt som de tar en snäv kurva och susar uppför en backe. Nicky håller hårt i säkerhetsbältet.

"Mysterier, sa jag." Röken puffar ur hans mun, bildar moln i den kalla luften. "Det finns gott om mysterier i San Francisco. Har du hört talas om Zodiak-mördaren?"

"De lyckades aldrig sätta fast honom."

"De lyckades aldrig – precis." Han blänger i backspegeln. Nicky håller mun; det är hans stad, hans historia. "Han är vår Jack the Ripper. Sedan har vi *Romance of the Skies*. Hon var ett passagerarflygplan som försvann på femtioalet. Flög till Hawaii, och så bara ..." Ett bloss på cigaretten. "Borta." En rökpuff.

"Vad hände med ... henne?"

"Vem vet? Samma med spökluftskeppet. Under kriget, ett par militärsubmariner svävar upp i en Goodyear-ballong, och när hon störtar i Daly City finns det ingen ombord. Det är ett mysterium, som jag ... Det där, där borta!" Han viftar med handen åt höger. "Äldsta huset i Pacific Heights."

Nicky får syn på en albinovit villa i viktoriansk stil med fönster som uppspärrade ögon, som om den förskräckt ryggar tillbaka från gatan. "Byggt femtio år *före* jordbävningen", skryter taxichaffisen. "Det där var ett medelålders hus, och hon *överlevde*."

"Hon ser förvånad ut", noterar Nicky. "Som om hon knappt kan tro att hon fortfarande står kvar."

Han grymtar igen. "Det kan jag knappt tro heller."

De susar vidare. På var sida blixtrar vita gatuskyltar i dimman, likt vålnaders fingrar som pekar framåt: *Den här vägen, fortsätt vidare.*

”Du sa att du är från New York?”

”Ja.”

”Ja, det *här* är det dyraste bostadsområdet i hela landet.”

Husen tornar upp sig längs vägen, spöklika i diset: artonhundratalsdamer, slanka och prudentliga, klädda i pastellfärger; ett schabrak i spansk stil som hämningslöst breder ut sig, översållat av murgröna; en villa i falsk tudorstil, timmer och puts ovanpå fiskbensmönstrat tegel; två villor i Queen Anne-stil, med snickarglädje som liknar spetsvirkade tallriksunderlägg.

”Vissa av dem tillhör folk i tech-branschen”, upplyser taxichaffisen henne. ”Google. Uber. Uber, det ska jag säga dig . . .” Han blänger, men säger inget. ”Det finns fortfarande en hel del gamla pengar här. Vi-har-varit-rika-i-evighet-typer.”

Rykande ånga hemsöker gatorna längre fram. De färdas över körbanans vågdalar och krön, uppåt och nedåt om vartannat. Nicky drar efter andan.

”Vi har deckarförfattare i San Francisco, också. Dashiell Hammett – han bodde där borta. Post Street.”

Ännu en skylt rycker fram genom dimman, manar på dem. *Fortsätt. Den här vägen.*

”Åh, här ska du få höra.” Tuggar på cigaretten. ”En deckarförfattare som bodde i – var det Pac Heights? Något flådigt område. Hur som, karlns hustru och son försvann helt sonika en natt.”

Nicky huttrar till.

”I tomma intet. Som det där planet. Måste vara tjugofem . . . nej – tjugo år sedan. Nyårsafton, nittonhundranittionio.” Orden svävar i ett moln av rök, guppar där som bojar till havs.

”Vad hände med dem?”

”Ingen vet! Vissa misstänkte brodern – författarens bror,

menar jag – eller hans hustru, eller kanske båda två. Andra svor på att det var deras unge. Broderns unge, menar jag. Det fanns anställda också, en kille och en tjej. Men de flesta . . .” Han svänger runt ett hörn. ”*De flesta* tror att det var författaren själv. Och nu är vi framme”, kungör han samtidigt som taxin bromsar in vid trottoarkanten med ett tjut och Nicky kastas framåt så att boken glider ur knät.

Hon ser på medan taxichaffisen kravlar sig ur framsätet, går runt till bagageluckan; änden på hans Marlboro glöder i töcknet, lysande som ett irrbloss.

Nicky stoppar ned pocketboken i väskan. Tar ett djupt andetag, hostar – insidan av bilen luktar som ett fyrfat – skjuter sedan upp dörren och kliver ut i dimman. Gatan ser ut som en spökstad, de massiva husen endast skuggor, fasader som dödsallar, stirrande på varandra från var sin sida av gatan. Hon huttrar till igen.

”Du var förberedd när du kom hit i den där tröjan”, säger taxichaffisen när dörren stängs bakom henne med en smäll.

Nicky inspekterar sig själv. Hennes enskilt dyraste plagg: kaschmir, en enkel grafitgrå v-ringad tröja, nyss kemtvättad. Någonstans ovanför Nebraska hade hon spillt en öl över den. Hennes jeans, ser hon, är fortfarande täckta av strävt hundhår, trots att hon tillbringade en hel tidszon med att plocka bort dem med pincett.

När hon tittar upp igen står taxichaffisen och stirrar med gapande mun på uppfartens branta uppförslut. Han vänder sig mot henne.

”Det är det där huset”, säger han. ”Mysteriehuset. Visste du det?”

”Skyldig.” Det är också så hon känner sig.

”Jäklars. Du lät mig babbla på.”

”Jag ville inte avbryta”, förklarar hon vänligt – hon hade inte haft för avsikt att föra honom bakom ljuset. Men hon har läst allt om hustrun och sonen som helt sonika gick upp

i rök; vid det här laget vet hon lika mycket som alla andra. Eller nästan alla andra.

Taxichaffisen blossar på cigaretten, förpassar den till gatan med en liten kometsvans av gnistor i dess följd. "Jaså min-sann. Bara här på besök?" Ett ögonkast på hennes bagage, en kompakt rullväska och en liten gammaldags reskoffert med läderspännen och nitar, översållad av bagageetiketter.

"Med en deadline." Hon sticker handen i väskan, gräver fram tre tjugor och en femma.

Han smeker sedlarna. "Inte ofta man ser kontanter längre."

"Jag är gammalmodig."

"Och du är inte rädd då? Du tror inte att han tog livet av dem?"

Med dämpad röst, som om han frågar om hon inte tror att hon har druckit lite för mycket. "Jag hoppas att han inte gjorde det", säger Nicky glatt.

"Då så. Ha så trevligt med ditt mysterium då." Passerar henne i en nikotinpust; Nicky undrar om han menar mordet i Mesopotamien eller försvinnandet i San Francisco. När han dyker ned i förarsätet rosslar bilen, och taxichaffisen likaså. "Ha så trevligt i stan, också", ropar han. "Hundratjugonio kvadratkilometer omgivna av verklighet." Dörren smäller igen.

Nicky står kvar och betraktar sitt bagage, med ryggen mot fordonet. Motorn harklar sig, avgasröret spyrt ut ett moln över hennes ben. Hon lyssnar medan bilen rullar iväg.

När hon vänder sig om har dimman slutit sig om sig själv, som ett istäcke, slät och orörlig som en spegel, som om taxin och dess förare aldrig hade varit där överhuvudtaget.

2.

Hon står i dimman, med armarna korsade över bröstet, händerna om axlarna: håller om sig själv, som hon har för vana när hon är förväntansfull eller orolig eller både och. Bakom sig känner hon att huset håller andan. Det gör hon också.

Nicky är inte mycket för dramatiska utspel, inte vanligtvis – bland sina vänner är hon känd som både den raraste och den som är mest vid sina sinnens fulla bruk – men hon har väntat fem år på att få presentera sig. Hon spolar tillbaka i tankarna: de senaste fem somrarna, elektriskt blåfärgat suddiga; de senaste fem vintrarna, snöigt Manhattan; för exakt fem år sedan, just den här månaden, när hon skrev det första brevet.

Käre mr Trapp: du känner inte mig...

Nicky hade skrivit beundrabrev till deckarförfattare som tonåring, vädjat om insyn och autografer; senare, som masterstudent, mer eftertänksamma brev, mer inträngande frågor. Hon tillhör fortfarande det fåtal som är villigt att strunta i sina skärmar och lägga brev på lådan. Nicky, en sentimentalist, värdesätter penna och papper. Bläck sjunker in i brevpapper, outplånligt som ett ärr; mejl är som andedräkt på glas, upplöses på ett ögonblick.

Sedan, när juli var på upphällningen: ett ljusblått kuvert, med hennes namn ristat tvärs över, djupt inpräglat i papperet: *Mr eller Ms Nicky Hunter*.

Hon inspekterade kuvertfliken, San Francisco-adressen. Log, mjukt.

Under tre veckor jobbade hon på ett svar innan hon äntligen skickade tillbaka bollen. (*Käre mr Trapp: jag är i själva verket*

kvinna.) Ännu en månad, ännu ett blått kuvert. Och så fortsatte det in på hösten, in på vintern, in på det nya året, in på fyra till – kanske ett stycke eller två från henne, några meningar från honom – tills deras senaste korrespondens, maskinskriven med samma spruckna bläck där bokstäverna steg och sjönk, trängdes som passagerare till havs. Vi ser fram emot att hälsa dig välkommen i vårt hem.

Hon stryker sig över armarna. Vänder sig om, långsamt. Dimman spricker upp, öppnar sig som gardiner, avtäcker huset som har rest sig ovanför henne i en väldig frusen våg.

En slottsliknande byggnad i nyklassisk stil, ljus crèmefärgad, uppförd av Bliss och Faville 1905, året före jordbävningen; sedan dess bebodd av blott fyra familjer, den nuvarande inräknad. "En av Pacific Heights mest eleganta och smakfulla residens, med spektakulär utsikt över Golden Gate Bridge", flämtade *Architectural Digest* i ett reportage med rubriken MYSTERIEHUSET. "Ståtligt till proportionerna, behagligt till inredningen, och svartsjukt bevakat av husets herre." Artikeln var andfådd på gränsen till astma.

Men ändå: över tolvhundra kvadratmeter, fördelade på fyra våningar (ovanför marken). Sju sovrum. Åtta badrum. Ett bibliotek med paneler i valnötsträ som hyser drygt sextusen böcker; en innergård i form av en blomsterterrass med nedsänkt koifiskdamm. Genomgående golv i vitlaserad ek. Mansardfönster som kikar fram under ett brant skiffertak. En entré med välvt tak. En fyrverkeriartad uppvisning av exotiska utsmyckningar.

Nicky betraktar porten, fördämningen som håller all denna elegans, all denna storslagenhet innesluten. Och, någonstans därinne, författaren som hon är så ytterligt nyfiken på. Hon känner sig exalterad som en liten flicka.

Tretton trappsteg glider uppåt i ett smidigt marmorsvep. Nicky granskar dem, rätar på axlarna. Hennes kropp är lätt men senig, avskalad och nedhyvld; för fem år sedan, när hon

började med boxning, upptäckte Nicky Hunter – en lycklig människa, en mjukis, en sådan som kramas – att hon hade talang för misshandel.

Hon hivar upp kofferten, klämmer åt rullväskan med den andra handen och tar sig uppför den branta yttertrappan.

Väl uppe ställer hon ned bagaget. En svartnad portklapp i brons buktar ut från dörren: ett frågetecken, extravagant krökt och svullet längst upp, som en sköldorm. Nicky följer krökningen med ena handen, och riktar sedan fingret mot ringklockan.

Klockan klämtar skarpt, dör.

Käre mr Trapp: Du känner inte mig, men jag hittade något som skulle kunna vara ett fel i er roman ...

Det snabba klickande ljudet av ett lås. Nicky tar ett steg bakåt.

Dörren öppnas. Där framför henne, mot den bärnstensfärgade bakgrundsbelysningen, står den vackraste kvinna hon någonsin har sett.

3.

Medan kvinnan håller upp darjeeling skärskådar Nicky henne.

Hon ser ut att vara upplyst inifrån. En lyktdam. Fyrtionågoting, överdådiga ögonfransar och läppar med amorbåge. Hennes hår svallar över ena axeln. Modest duvblå klänning – en anspråkslös kvinna, trots all sin härlighet: blygt leende, det ena benet sedesamt slingrat över det andra. Hennes röst ("Mjolk eller socker?") är dämpad, som rostig av att inte ha brukats.

Diana tittar upp, och Nickys blick far abrupt över den lilla salongen: dess tapeter med fjärilsmotiv, dess pelarlampor som flankerar sofforna, ljuskronan i miniatyr. Genom de dubbla franska fönstren kan hon skymta innergården, dunkel i det avtagande ljuset. Vid ena väggen, en smal bokhylla; under hennes fötter, en persisk matta, konstfärdigt sliten. *Vi har varit rika i evigheter.*

Eller rika tillräckligt länge, i alla fall.

"Resan var ...?" Frågan tynar bort. Dianas uttal är som dimma, brittiskt och mjukt i kanterna.

"Skakig."

"Hela vägen från New York?"

"Hela vägen från flygplatsen. Man kunde inte se en meter framför sig. Det kändes som om jag blev bortförd till något mystiskt ställe. Som i *Den avhuggna tummen*."

Diana blinkar artigt.

"Sherlock Holmes", tillägger Nicky.

"Ah."

"Det är en ingenjör – nej tack, bara mjolk – en ingenjör

som reser från tågstationen till ett mystiskt hus två mil bort. Droskans fönster är svartmålade, och det känns som om färden tar evigheter. Sedan försöker hans kunder i huset mörda honom. Dödad med en hydraulisk press. *Sedan* listar Holmes ut att huset låg i närheten av tågstationen hela tiden. Droskfärden var en skenmanöver: ingenjören hade körts en mil bort och en mil tillbaka.”

Diana trutar med läpparna. ”Jag måste bekänna” – hon låter faktiskt som om det är en bekännelse – ”att jag inte är någon deckarfanatiker på samma sätt som du. På samma sätt som ni är båda två.” Nu rynkar hon pannan. ”Jag menar inte *fanatiker* på ett dåligt sätt.”

”Jag tog det inte på något dåligt sätt. Vad tycker du om att läsa?”

Diana nämner en nobelpristagare och två franska romanförfattare.

”Vi har inget gemensamt”, säger Nicky.

”Nåja, jag undervisade i franska i många år. Och i latin. Men jag har läst några av dina texter – essän om Edgar Allan Poe minns jag, och den om Ngaio Marsh. Du skriver med en väldigt mänsklig blick. Jag antar att vi har en tendens att tänka på kriminalförfattare som potentiella mördare, inte sant? Eller som om de kunde ha varit mördare. Men det här fick mig att vilja lära känna dem. Fick mig att vilja läsa deras böcker också.” Hon smuttar på teet. ”Och du handleder studenter som vill skriva spänningslitteratur?”

”Jag har ett kriminalseminarium på vårterminerna. I övrigt får ungdomarna skriva vad de vill. Skönlitteratur, vanligtvis. Jag påminner dem om att massor av stora amerikanska romaner är kriminalhistorier. *Lolita*. *Dödssynden*. *Son av sitt land*. *Gatsby* – det är en detektivroman. Detektiven har inte någon polisbricka, eller någon filthatt, men han försöker ändå lösa ett mysterium.”

Diana smuttar på sitt te, och Nicky stirrar ned i sitt knä,

nyper bort ett hundhår från ena knät. Lovar sig själv att tala mindre. "Åh – jag har med mig något", säger hon, och talar mer, samtidigt som hon öppnar blytlåset på sin väska. "Lyckades inte slå in det här särskilt väl..." Trots att hon jobbade på det i fyrtio minuter, med tungspetsen utstickande mellan tänderna likt ett barn som försöker färglägga innanför strecken.

Det är väldigt uppenbart ett förstoringsglas, men Diana är älskvärd nog att fråga vad i all världen det skulle kunna vara innan hon skalar av omslagspapperet. "Åh, så fint – ett sådant vackert skaft. Koppar? Hur gammalt är det?"

"Från början av nittonhundratjugotalet."

"Han kommer att bli förtjust."

"Det var det minsta jag kunde göra, på riktigt." Nicky betraktar ångan spela ovanför teets yta. "Jag är väldigt tacksam mot dig", hör hon sig själv säga, och lyfter blicken mot Diana. "Det här är ett... verkligt extraordinärt privilegium."

Ett leende, läppar som strävar uppåt på det blygaste av sätt. "Har du jobbat med ett sådant här projekt förut?" frågar Diana. "En... privat biografi? Ägnad bara åt de närmaste?" Gör en gest mot sig själv, prövande, som om hon vore osäker på om hon i själva verket tillhör de närmaste. "Finns det någon korrekt term för det?"

"Aldrig. Och inte som jag känner till."

"Det är just likt Sebastian att slänga in en twist i sista minuten. Jag föreslog – jag hoppas att du inte tar illa upp – jag föreslog faktiskt att han skulle skriva den själv, men..." En axelryckning. "Han är orolig för att han inte kommer att ha tid att göra det ordentligt. Dessutom har han bara sitt eget perspektiv. Han vill ha en skildring med..." Återigen slocknar meningen som en tändsticka.

"Flera berättare", föreslår Nicky.

"Precis."

"Hur mår han?"

Tefatet klirrar när Diana ställer det på bordet. ”Tydligt dör man inte av njursvikt förrän . . . man dör av det. Man dör inte ett tu tre, direkt, utan allt pågår i stort sett som vanligt ända fram till slutet. Med fler tupplurer. Så några månader. Ungefär.”

Nicky nickar.

”Fast jag har lärt mig att aldrig underskatta honom”, säger Diana och stryker ena smalbenet med båda händerna. ”Dessutom ser han så väldigt mycket fram emot att träffa dig.”

”Åh, inte lika mycket som jag.”

”Det kan ni två gräla om. Han älskar att ha en sparring-partner.”

En klockas slag hörs någonstans utanför rummet. Diana kastar en blick på sitt armbandsur. ”Har du ätit?”

”Jag skulle inte tacka nej till en macka”, erkänner Nicky. ”Eller ett stekt ägg.”

”Hur vore det med både och? Jag kan ordna en croque madame.” Med en infödd uttal. Diana slätar till klänningen när hon reser sig. ”En pretentiös skink- och ostma. . .”

Och sedan slår en svallvåg in i salongen.

Fyller den, översvämmar den – Nicky väntar sig att möblerna ska flyta iväg på en tidvattenvåg av ljud; väntar på att fönstren ska slås i bitar, på forsande ljud; på att ljuskronan ska gunga och kristallerna regna ned.

”Får jag se på barnet!”

4.

Hennes hjärta stannar.

Ekot droppar från taket, ebbar bort från golvet – mörkt och fylligt och tordönsmässigt.

”Låter inte direkt som en döende man, eller hur?” frågar Diana, och Nicky får syn på en efterglöd till rodnad på hennes kinder: en kvinna som är förtjust i sin man. ”Var försiktig i det här huset”, inflikar hon. ”Ljudet färdas. Inga hemligheter.”

Nicky ställer sig upp, hänger väskan över ena axeln, torkar av händerna mot låren (vad *är* vitsen med handsvett?) och traskar efter sin värdinna till den stora välvda entrén, där Dianans pumps – anspråkslösa, naturligtvis – klapprar mot golvet. En ståtlig trappa, vidgad i solfjädersform längst ned, sveper upp mot första våningen och delar sig där i två. Hon följer Diana under tystnad upp till trappavsatsen.

En målning hänger på väggen mellan två höga fönster. Olja, men så tydlig och finstämd att effekten ser fotografisk ut. Nicky hejdar sig inför de avporträtterade.

Ett par på en bänk: mannen är smal som en värja, iförd benvit kostym, en kravatt som kokar över vid halsen, ena ögonbrynet höjt i skarp vinkel; kvinnan, brett leende, i tranbärsfärgade slacks och en marinblå tenniströja öppen i halsen. Bredvid mannen står en rundlagd flicka, omkring tretton år gammal, klädd i vit solklänning, med armen under hans. En liten blond pojke sitter i kvinnans knä, och hans tröja och shorts är identiska med hennes. Även han ler, och blottar vad Nickys morbror brukade kalla skyttevärnständ (”här har vi en skottglugg, där har vi en till”). I händerna håller han en vit pappersfjälil.

Karlns fru och son försvann helt sonika en natt, hade taxichafisen sagt. *Nyårsafton, nittonhundranittionio*. När Hope och Cole Trapp, den hyllade spänningsförfattarens hustru och son, försvann från två skilda platser i San Francisco ... och aldrig mer sågs till.

Ord som, för Nicky, mullrar som teateråska. Bortsett från att Trapp-mysteriet visade sig vara sensationellt på riktigt – en tidskrift blåste upp försvinnandet som ”det mest förbluffande litterära borttrollningsnumret sedan Agatha Christies elva dagar på rymmen 1926” – och nu, två decennier senare, hemsöker det fortfarande internet, hemsöker taxiförarens hjärnor, hemsöker till och med Nicky Hunter.

Diana tar till höger, förbi en trappa, och sedan till vänster igen, för Nicky längs en korridor där stegen dämpas mot den röda mattan. Den ena väggen är kantad av lampetter; skymningen tränger in genom en rad höga fönster. Huset är byggt i hästskoform, ser Nicky, med flyglar som ramar in innergården där en knähög häcklabyrint ringlar sig om sig själv. I bortre hörnet, där två väggar möts, skymtar hon dammen med de brandgula fiskarna som glödande kol under ytan.

Hans fiskar. Hans labyrint. Hans hem! ”Mästerbedragaren”, hyllades han av kritikerna i forna dagar; skaparen av Simon St. John, brittisk gentlemannadetektiv (och hans trogna franska bulldogg, Watson); hennes brevvän sedan fem år. Och nu går hon i hans korridorer.

Nicky känner sina ådror glöda, som neonslangar.

De kommer fram till en ekdörr, lätt på glänt. På den sitter en knytnävsstor dödska i elfenben, med en metallögla mellan käkarna och bakom dem två benknotor i kors som i en tornering. *Karln gillar sina portklappar*, tänker Nicky, kikar in i ögonhålorna medan Diana knackar tre gånger. Väntar.

”*Stig pååå.*” Det är nästan så att dörren skallrar.

De stiger pååå.

In i vad hon bara kan beskriva som en *kammare*: djup och

bred med högt i tak, hårt trägolv, med kassettak i valnötsträ. En rad fönster möter Nicky, med putsade rutor och Golden Gate som slungar sig över den mörka bukten på håll; men rummet – grotkliknande, utsvultet – suger upp kvällsljuset, slukar det levande.

Väggarna är täckta av bokhyllor från golv till tak, dignande under de berömda sextusen böckerna, alla lika tätt tryckta mot varandra som tänder. Där, nära golvet, en hop läderinbundna samlingsvolymmer, med JOHN DICKSON CARR graverat i förgyllda bokstäver; ovanför henne ljusblå pocketböcker i travar (*Gaslight Crime*, *Victorian Women Sleuths*, *Locked-Room Mysteries*) med nötta pärmar; vid hennes hand en Ellen Raskin-roman med glansigt plastlaminatomslag och vad som tycks vara en förstautgåva av *Månstenen*, tre volymer i lila klotband. Rad efter rad av bokryggar, spruckna och missfärgade och tatuerade med pyttesmå bokstäver i relief som sprakar som gulddamm i en gruva.

Spektakulärt, tänker Nicky. Fullkomligt spektakulärt.

En stege står lutad i vinkel mot en vägg, med benen i gjutna hållare; längst upp krokar den över en bronslist som löper längs den översta hyllan. Hon följer stängen till det innersta, mest avlägsna hörnet i rummet.

I den bortre väggen är en öppen spis murad. Lågorna vinkar som för att inbjuda henne att falla på knä vid håarden. Hon skulle fatta eld, tänker hon, hon är torr som fnöske.

Och framför den öppna spisen står ett skrivbord – gammalt, av trä.

Och på skrivbordet, en skrivmaskin – gammal, av metall.

Och bakom skrivmaskinen, en man – gammal, men äldre än han ser ut, vet Nicky. Långsamt ställer han sig upp, fäller på stilettnis ut varenda centimeter av sin otroligt långa kropp. Han bugar med huvudet.

”Hallå där, mr eller ms Hunter”, säger han. ”Det är jag som är Sebastian Trapp.”

5.

”Jag ber om ursäkt för att ha låtit dig vänta. Uruselt sätt att inleda en historia. Man vill inte sitta och hänga för länge.” Han ropar till Nicky med en baryton av velour, fyllig och djup och repig; den rullar utan svårighet längs hela rummet.

Till sin förvåning darrar hon.

Plötsligt blir hans röst en oktav djupare: ”Jag har sett de här symptomen förut”, fortsätter han, på skådespelarmanér. ”Alltså kunna vi antaga att flickan är förlägen ...” Och nu trillar polletten ned: Holmes, *Den försvunne brudgummen*, då detektiven observerar sin nya klient som vankar av och an längs Baker Street. Ett leende rycker i hennes mungipor.

”Men här kommer hon själv för att skingra våra tvivel”, sufflerar han henne.

Bakom henne mumlar Diana: ”Gå före du.”

Nicky går försiktigt fram, medan Sebastian fortsätter bakom sitt skrivbord: ”Det ligger alltid ett uttryck av skräck över hennes ansikte”, säger han. ”Det vore bättre, om hon ville lita på mig. Hon skulle få se, att jag är hennes bästa vän.” Han lägger huvudet på sned. ”Men jag kan inte säga något, förrän hon själv talar.”

Nu ser Nicky den skrangliga stolen framför skrivbordet, nu lägger hon märke till redskapen som är utplacerade över skrivunderlägget bredvid skrivmaskinen: en liten hängsnara av smidesjärn; en bronsljusstake utan stearinljus; en ettergrön giftflaska, uppkorkad, tom; en dolk, slank och silverglänsande; en automatrevolver av märket Webley-Fosbery – Simon St. Johns favoritvapen.

Skrivbordet är av mörkt ekträ, själva bordsskivan en glas-täckt monterlåda, en halv decimeter djup och myllrande av insekter, en svärm fjärilar, röda och himmelsblå och tropiskt rosa, var och en fastnålad vid en korkplatta och med vingarna uppgivet utbredda.

Tre steg till och Nicky står mittemot honom. Gör motstånd mot instinkten att hålla om sig själv. *Det är bara en man*, minns hon. En man som, precis som en kritiker anmärkte, skrev "guldålderns bästa detektivhistorier sedan guldåldern". En man vars böcker har slagit henne med häpnad i årtal.

Han är så *lång*.

Adlig ser han ut också, med sabelvass näsa och fyrkantig kluven haka, käkben av stål, svepande stålgrått hår. Han är iförd tredelad kostym, mörkgrå, med en karmosinröd slips knuten runt halsen. "Man anar att han delar garderob med sin seriehjälte, ända ned till fickuret", skrev någon – och där är den, en tunn kedja som löper från västen till en knapp strax nedanför bröstkorgen.

"Varför har ni kommit för att konsultera mig?"

Nicky säger inget.

"Du är betydligt mer pratsam i dina brev."

Nicky säger inget.

Hans ögon smalnar. "*Habla inglés?*"

"Hon är mycket pratsam", säger Diana och dyker upp vid Nickys sida. "Hon tycker bara att det är spännande att få träffa dig." Räcker fram förstoringsglaset till honom. "Och hon har tagit med sig en underbar present."

"Man ska akta sig för greker som kommer med gåvor", säger han. "Du är väl inte grek, eller hur?"

Nicky skakar på huvudet.

"Du har rätt, kära hustru, hon pratar som en kvarn."

"Om du kunde sluta citera Agatha Christie . . ."

"Conan Doyle", svarar Sebastian och Nicky med en röst.

Diana slår upp med händerna. "Jag kommer tillbaka om

en liten stund. Det blir en tidig kväll för din del, unge man.”

De betraktar varandra medan hon går sin väg. Lågorna skvallrar i den öppna spisen, lågt och dämpat.

”Men *Mordet på Orientexpressen* då?” frågar Nicky till slut.

”Den lever!” Han sätter sig, gör en gest mot hennes stol.
”Var så god. Vad är det med *Mordet på Orientexpressen*?”

Hon slår armarna om väskan i sitt knä. ”Du sa att man inte får sitta och hänga för mycket i en historia. Men den historien består i stort sett bara av en rad förhör.”

”Inte i början. I början är det liv och rörelse och tag plats allihop. Man vill rycka upp ridån snabbt. Sätta saker och ting i rörelse.” Han snärtar till en reservoarpenne som ligger på skrivunderlägget; Nicky iakttar den när den rullar över läderunderlaget. ”Så låt oss raska på, om jag får be?” Han drar ut en skrivbordslåda, tar fram ett kuvert, vecklar ut det ensamma pappersarket som ligger inuti.

Och börjar läsa upp hennes första brev.

Käre mr Trapp,

Du känner inte mig, men jag har hittat vad jag tror kanske är ett fel i er roman Little Boy Blue. Det känns som ett helgerån att ens antyda detta!

Han kastar en blick på Nicky, gravallvarlig.

På sida 222 i min utgåva säger St. John att ”Äventyret med den dödsbleke soldaten” och ”Äventyret med lejonmanen” är de enda Sherlock Holmes-historierna berättade av Holmes istället för doktor Watson. Om jag inte tar miste är även ”Äventyret med Musgraves ritual” – tekniskt sett – berättad av Holmes.

*Vänligen,
Nicky Hunter*

”Titta nu på ditt brev. Nej – iaktta först kuvertet.” Han skjuter det över skrivbordet.

Nicky iakttar: det skrynkliga papperet, förlagsadressen med hennes tydliga handstil. Den urblekta poststämpeln. Frimärket prytt av en fjäril, fortfarande med starka färger.

”Jag uppskattade din *Limenitis archippus*”, inflikar Sebastian. ”En omtänksam gest. Liksom detta ...” Han viftar med förstoringsglaset. Genom linsen inspekterar han frimärket.

”Det där är en monark, tror jag?” säger hon. Simon St. Johns favoritinsekt.

”Ett vanligt misstag. Det är en ’viceroy’. En imitator. Den utvecklades till att *se ut* som monarken, som är giftig. Fast några fjärilskännare upptäckte för en tid sedan att *båda* arterna i själva verket är giftiga.”

Nicky vickar med käken i sidled. Det är en av hennes vänner sedan barndomen; *Du kommer att dra käken ur led*, brukade hennes föräldrar varna henne. ”Varför imitera en annan giftig art?”

”Den kanske inte förstår att den är giftig”, svarar Sebastian muntert. ”Kanske viceroy-fjärilen inte är så *oskyldig* när allt kommer omkring. Var var jag nu? Jo: jag konsulterade en grafolog för min femte bok. Det är en handstilsspecialist.”

Nicky vet vad det är.

Han knackar på brevpapperet. ”Dina brev har förts hit av en östanvind. De lutar åt vänster. En rebellisk personlighet.”

Nicky avvaktar.

”Här, på kuvertet: ’Sebastian’ och ’Francisco’.” Pennan rör sig mellan dem. ”Du sätter pricken över dina i:n till vänster om stapeln. Det antyder att du prokrastinerar.”

Hon ler artigt.

”Och ...” Men något flimrar till i hans min, som en låga bakom en skärm. Han lutar sig tillbaka. ”Var tog jag miste?”

”Vid utgångspunkten. Jag är vänsterhänt.”

Slår handen för pannan. "Givetvis. Givetvis."

"Så lutningen på mina bokstäver betyder i själva verket..."

"... att du spelar efter reglerna."

"Och prickarna på mina i:n..."

"Metodisk. Åh, den vänsterhänta angriparen. Jag var helt oförberedd. Vad skulle Simon säga?"

"Styr inte du vad Simon säger?"

"Vi talar inte med varandra längre. Är du varm? Det här är en gasolbrasa, men den avger ändå en del värme."

"Det går bra", säger Nicky, med svettig panna.

"Bra. Den brinner alltid. Brasor tycker jag verkligen om." Sebastians blick pilar mot kuvertet. Han flinar, knackar på poststämpeln. "Är det verkligen fem år sedan?"

I praktiken är detta det längsta förhållandet hon haft i sitt liv. "Jag tog med mig ditt senaste brev", säger hon, drar fram ett blått kuvert ur väskan. "Om jag får lov?"

"Med största nöje."

Kära miss Hunter:

Döden har kommit för att hämta bättre män.

Döden har kommit för att hämta sämre. Nu har

Döden kommit för att hämta mig.

För fem veckor sedan, fick jag reda på

"Vi vet vad jag fick reda på", säger han.

Nicky hoppar till nästa stycke.

... jag är en historieberättare. Ett mycket gammalt yrke, som jag har tillfört blott sjutton historier som kommer, hoppas jag, att vara så länge deras copyright gäller.

De ler båda två. Hans bleknar först.

Emellertid levde jag ett liv före Simon St. John. Jämte honom också, liksom efter. Det finns avsnitt ur det livet, den berättelsen, som jag skulle vilja delge andra, i hopp om att de ska kunna underhålla (jag är förstås en underhållare), eller - vågar jag säga det? - upplysa.

Hon gör en paus. "Jag tycker mig minnas att det stod mer", säger Sebastian.

Det står mer, men Nicky känner olust inför komplimanger, åtminstone om det är hon som får dem.

Dina publicerade verk är undersökande och mänskliga - sällsynta egenskaper hos en kritiker. Du känner Simon väl, och givetvis är jag en del av honom på samma sätt som han är en del av mig. I dig, miss Hunter, ser jag publiken för den sista historia jag någonsin kommer att berätta. Jag ser någon som kan berätta den på rätt sätt för alla som vill känna till den.

Om tre månader kommer jag att vara död. Kom och berätta min historia.

"Och i postskriptumet rekommenderade du att jag skulle ta med mig..."

"En aftonklänning och en maskeradmask, ja. Vad säger min handstil dig?"

"Den säger mig att du använde en skrivmaskin."

"Inte till underskriften, det är jag säker på."

"Underskriften är bara två bokstäver."

Han skrockar. "Det är själva tanken."

Nicky viker ihop papperet. Någonstans utanför biblioteket

knakar huset likt en gammal man som ställer sig upp.

"Den hissen", suckar Sebastian, "kommer att bli min död. Den får lov att skynda på, naturligtvis." Han drar två beniga fingrar längs sin fickurskedja som kröker sig ned längs hans överkropp, sträcker sig som en slak lina till hans västknapp. "Det vi diskuterar är inte någon egentlig *biografi* – inget trist i den stilen. Mer som en ..."

"En minnesbok?"

Fingrarna hejdar sig halvvägs. "Jag må då säga, Watson, du befinner dig verkligen på rätt väg. En *minnesbok*." Ett snabbt ryck i kedjan och uret rullar fram ur fickan. "Det här var min fars", säger han. "En av hans få gåvor till mig. Den här klockan och min militäriska hållning." Han sträcker sig över skrivbordet.

Försiktigt tar Nicky klockan ur hans hand. Metallen är sval, graveringen lyder: TIDEN ÄR DEN BÄSTA MÖRDAREN.

Hon för in tumnageln under kanten på locket, undrar om hon borde öppna det. Kastar en blick på honom. Han är iförd ett svagt tillfredsställt leende, och hans ögon glittrar som rakknivar. Nicky nästan ryser.

Hon trycker uret i hans handflata igen. När hennes fingertopp snuddar vid hans hud flämtar hon till.

"Har du träffat min dotter än?" frågar han. "Inte? Vad det där barnet behöver är ett rejält kok stryk. Nåja, tala med Maddy; tala med min idiot till brorson. Han hatar att bli lämnad utanför. Tala med Simone, min ... hans mor. Hon *vägrar* att bli lämnad utanför. Diana, naturligtvis. Några av gästerna på vår fest nästa vecka, kanske – folk känner sig generösa när man är döende. När man är död med – *nil nisi bonum*, du vet – men jag skulle vilja höra det på förhand."

Nicky nickar. "Jag undrade om jag borde prata med din före detta sekreterare? Isaac ..."

"Isaac Murray." Sebastian ser illmarig ut. "Har inte sett pojken på tjugo år. Men jag gillade honom. Än viktigare, han

gillade mig. Så självfallet måste Isaac citeras utförligt. Jag ska be Diana att ringa honom.”

”Och hur lång tid har jag på mig tills . . .”

”Min för tidiga död. Tre månader.” Sebastian lägger ena handen ovanpå Webleyn, smeker dess myrslokssnabel.

”Nej, jag . . . jag tänkte fråga hur länge du vill att jag ska stanna.”

”Inte *längre* än tre månader, förvisso. Vilka vet om att du är här i San Francisco, förresten?”

”Åh . . . vänner. Allihop. Inte *alla* förstås, men . . .”

”Men tillräckligt många.” Han ler.

”Har han uppfört sig?” Nicky vrider på sig i stolen och ser Diana i dörröppningen, en vålnad i halvdunklet.

”Mestadels”, svarar hon.

”Mestadels”, instämmer Sebastian. ”Var det du som lekte med döden i Otisen?”

”Det var Freddy, som tog upp Nickys väskor till vinden. Fred är Sebastians brorson”, förklarade Diana.

”Din också, älskling.”

”Nåja. Under skollåret är han fotbolls- och basebolltränare på gymnasiet.”

”Soccer.”

”Som överallt annars i världen heter fotboll, givet att det involverar både en boll och fötter, till skillnad från vissa idrotter. Fred är ledig över somrarna och han har varit vänlig nog att hjälpa sin farbror med dialysen och medicinerna och ärenden. Han är väldigt tillgiven.”

”Han är en skitstövel.”

”Sluta med det där. Det blir en tidig kväll för din del – mycket att talas vid om i morgon. Jag väntar här.”

Nicky reser sig samtidigt som Sebastian, förbereder sig för att säga god natt.

Men han står redan bredvid henne, skuldra mot skuldra, hon vänd mot brasan, han mot dörren. ”Tack för att du har

kommit ända hit”, säger han. ”Om du kan finna det goda i hälften av författarna du har skrivit om hoppas jag att du kan finna det goda i mig.” Ett brett leende. ”Och jag hoppas att du inte behöver gräva alltför djupt.”

Han luktar mycket svagt av saltvatten och tvål. Hon andas djupt; han böjer huvudet mot hennes, som för att kyssa hennes kind. Hennes hjärta bankar.

Och sedan, med en röst så lågmäld att hon nästan tvivlar på ifall han sa något överhuvudtaget, viskar Sebastian Trapp:

”Du och jag kanske till och med kan lösa ett gammalt mysterium eller två medan vi ändå håller på.”